

פריזה מחיתולים

התגובה הכי טובה לפספוסים או הצלחות היא לא להגיב בכלל!!

מה כן לעשות?

- עידוד על התהליך ועל הדרך. לא על ההצלחות והתוצאות.
- מתן תחושה שהילד אהוב נחוץ ויכול ללא קשר להצלחות ולפספוסים
- נייצר בבית ריטואלים קבועים שבהם כל יושבי הבית מתפנים בשירותים לדוגמא: לפני נסיעה, לפני האוכל, אחרי השינה....
- כשמביע קושי או תסכול- נהיה שם עבורו – בחיבוק, בהכלה ובהכרה של כל קשת הרגשות שהוא חווה
- "עשית קקי בתחתונים? מה אפשר לעשות?" נעודד חשיבה עצמאית ומציאת פתרונות לפני שנתן לו את הפתרון לכל בעיה.
- נבדוק איתו לא בזמן סיטואציה "איך זה מרגיש כשיש פיפי? איפה מרגישים את זה? וכשמרגישים שיש פיפי מה עושים?" באמצעות שאלות שמעודדות את החשיבה שלו הילד ילמד להקשיב לעצמו ולהבין את הגוף שלו.
- ננקה ונחליף בשיתוף פעולה מלא וביחד איתו. גם את הסביבה וגם את הילד.
- נזכיר הצלחות מהעבר ונאמן אותו לשכפל אותן – "אתה זוכר שביום שישי עשית פיפי בסיר אצל סבתא? מה עזר לך שם?"
- נחזור על מנטרה קבועה "תתאמן תשתפר, תתאמן תתקדם"

מה לא לעשות?

- לא נתאכזב ולא נכעס כשהילד מפספס
- לא נשאל אותו "יש לך פיפי?"
- לא נעודד מוטיבציה חיצונית כמו פרסים או עונשים
- לא נפתה את הילד באמצעות מסכים כדי לשכנע אותו לשבת על הסיר
- לא נגיב תגובות שעלולות לגרום לתחושה לא נעימה כמו "איכס" "קקי מסריח" "אוף נמאס לי" וכו'....
- לא נתקן את הילד אם פספס ולא נזכיר לו בכל פספוס "פיפי עושים רק בסיר" הוא יודע את זה, הוא לא צריך שנזכיר לו.
- Don't YALLA me לא נזרז את הילד כשהוא כבר יושב על הסיר "יאללה תעשה כבר" "נו מה עם הפיפי" וכו'....
- לא נהפוך את הריטואלים לתנאים ואיומים "אם לא תעשה פיפי לא נסע לסבתא"

בהצלחה!

